

๖๐

สละจิตเป็นทาน
(ปรหมัตถบารมี)

หากว่าปราชญ์พึงเห็นแก่สุขอันไพบูลย์ เพราะยอม
เสียสละสุขส่วนน้อย เมื่อผู้มีปัญญาได้ถึงเห็นสุขอันไพบูลย์แล้ว
ก็ควรสละสุขส่วนน้อยเสีย

สละชีวิตเป็นทาน (ปรมัตถบารมี)

๕๒๘

มนุษย์ทุกคนล้วนปรารถนาความสุข ความอบอุ่นใจ และความปลอดภัยในชีวิต ทุกคนพยายามแสวงหาที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง แต่หลายชีวิตก็ยังไม่ทราบว่า ที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงนั้นคืออะไร อยู่ที่ตรงไหน จะเข้าถึงได้ด้วยวิธีการใด จึงแสวงหากันวุ่นวาย และก็เต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบาก แต่ถ้าหากทุกคนในโลกได้รู้จักที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุด ว่าเป็นพระรัตนตรัย และมีโอกาสได้ประพฤติปฏิบัติธรรม จนกระทั่งกาย วาจา ใจ ของทุกๆ คนสะอาด บริสุทธิ์ผ่องใส ตั้งมั่นอยู่ในกลางกาย เต็มเปี่ยมไปด้วยสติ และปัญญาบริสุทธิ์ เมื่อทำได้เช่นนี้ ชีวิตของทุกคนก็จะเจริญรุ่งเรือง จะปลอดภัยทั้งโลกนี้ และโลกหน้า

พระลัมมาลัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบทว่า

“มตฺตาสฺยปฺริยจาคา	ปสฺสเส เจ วิปุลํ สุขํ
จเช มตฺตาสฺยํ ธีโร	สมปสฺสํ วิปุลํ สุขํ

หากว่าปราชญ์พึงเห็นแก่สุขอันไพบูลย์ เพราะยอมเสียสละสุขส่วนน้อย เมื่อผู้มีปัญญาเล็งเห็นสุขอันไพบูลย์แล้ว ก็ควรสละสุขส่วนน้อยเสีย”

สรรพสัตว์ทั้งหลายต่างปรารถนาความสุขด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีใครต้องการความทุกข์ ความทุกข์ที่เกิดจากความเกิด ความแก่ ความเจ็บ และความตาย เป็นสิ่งที่ผู้มีปัญญาปรารถนาจะหลุดพ้น

สละชีวิตเป็นทาน (ปรมัตถบารมี)

๕๒๕

เมื่อมองเห็นวิธีการที่ทำให้เข้าถึงความสุขที่ไม่มีความทุกข์เจือปนแล้ว ก็เลยยอมเสียสละความสุขอันเล็กน้อยนั้นเพื่อความสุขที่ยิ่งใหญ่ สุขที่เกิดจากการเข้าถึงธรรม ซึ่งเป็นสุขอันยิ่งใหญ่ จะเข้าถึงความสุขชนิดนี้ได้ต้องรู้จักสละปล่อยวาง ดังนั้นการสละออกจึงเป็นเบื้องต้นที่จะทำให้เรารู้จักคำว่า ความสุข

นอกจากการทำกาย วาจา ใจให้สะอาดบริสุทธิ์หยุดนิ่งแล้ว การให้ก็เป็นความสุขอีกอย่างหนึ่ง ของผู้ที่เอาชนะความตระหนี่ในใจได้ เพราะความตระหนี่จะปล้นสมบัติจากเราไป การสละออกหรือการให้จึงเป็นวิธีเรียกสมบัติที่ดีอีกวิธีหนึ่ง บัณฑิตในกาลก่อนท่านยอมเสียสละทรัพย์สมบัติทุกอย่างที่มี เมื่อสละออกไปแล้วก็ไม่รู้จักอึดไม่รู้จักเบียด ยังมีความปรารถนาที่จะบริจาคทานให้ยิ่งๆ ขึ้นไป แม้ร่างกายก็สละให้เป็นทานได้ โดยไม่ได้คำนึงถึงความเจ็บปวดทรมาน หรือสละแม้กระทั่งชีวิตก็ตาม มุ่งแต่จะทำความปรารถนาที่ได้ตั้งใจไว้ให้สำเร็จอย่างเดียว

*เหมือนในสมัยอดีตมีพระราชาทรงพระนามว่า ลีริจุทามณี ทรงครองราชย์ในเมืองพาราณสี มีอัศรมหเสีพระนามว่า ปทุมวดี พระนางมีสิริโฉมงดงามผ่องใส ด้วยอำนาจบุญบารมีที่ได้เคย

*คัมภีร์พระอนาคตวงศ์

สละชีวิตเป็นทาน (ปรมัตถบารมี)

๕๓๐

สั่งสมมาอย่างดีแล้วในชาติปางก่อน เมื่อมาในชาตินี้จึงทำให้
เพียบพร้อมไปด้วยสมบัติทุกอย่าง พระนางได้ให้กำเนิดพระ-
โอรสพระองค์หนึ่งพระนามว่า จันทรกุมาร

ในสมัยนั้น พระราชาทรงครองราชสมบัติโดยธรรม ได้
รับสั่งให้สร้างโรงงานถึง ๖ แห่ง คือ ที่ประตูประนครทั้ง ๔ ทิศ
ที่กลางพระนคร ๑ แห่ง และที่ประตูประราชวังอีก ๑ แห่ง ทรง
สละพระราชทรัพย์วันละ ๖ แสน เพื่อบำเพ็ญมหาทานบารมี
อย่างนี้ทุกๆ วัน และทรงบริจาคทานแก่มหาชนด้วยพระหัตถ์
ของพระองค์เองอยู่เสมอ แล้วยังทรงประทานโอวาทแก่มหาชน
ทั้งเข้าและเย็นว่า “ท่านผู้เจริญทั้งหลาย พวกท่านอย่าได้
ประมาทเลย จงหมั่นให้ทาน รักษาศีล และอุโบสถเถิด” เราจะ
สังเกตว่าผู้นำในสมัยก่อน เขาปกครองกันอย่างนี้ คือ เป็นทั้ง
ผู้นำประเทศชาติบริหารบ้านเมือง และเป็นผู้นำในการสั่งสมบุญ

วันหนึ่ง พระองค์เสด็จลุกขึ้นจากที่บรรทมในเวลาใกล้รุ่ง
ได้นั่งขัดสมาธิเจริญภาวนา แล้วแผ่เมตตาจิตไปสู่สรรพชีวิต
ทั้งหลาย ดำริว่า ทรัพย์ทั้งหลายที่เราได้บริจาคแก่มหาชน ทำให้
เรายินดีได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น บัดนี้เราประสงค์จะบริจาค
อวัยวะที่เรายังไม่เคยทำเลย อย่างไรเสีย วันนี้ขอให้มีผู้มโนมา
ขออวัยวะจากเราด้วยเถิด ไม่ว่าจะเป็นดวงตา ดวงใจ เลือดเนื้อ

สละชีวิตเป็นทาน (ปรมัตถบารมี)

๕๓๑

หรือแม้กระทั่งชีวิต เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เขาโดยไม่ลังเลเลย เราให้ร่างกายที่รักนี้เพื่อสิ่งที่ยิ่งกว่า คือการหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะเพื่อให้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ

เมื่อพระราชาดาริเช่นนี้ แผ่นดินใหญ่หนาถึง ๒๔๐,๐๐๐ โยชน์ ก็สั่นสะเทือน ทะเลโหมกระหน่ำซัดคลื่น และภูเขาลิเนรุก็โอนเอน ครั้นแผ่นดินหวั่นไหว มหาเมฆก็คำรามลั่น ฝนที่มีใช้ฤดูกาลก็ตกลงมา สายฟ้าแลบแปลบปลาบ ไฟผ่าฟ้าร้อง เหล่าเทวา พรหม อรูปพรหมต่างอนุโมทนาสาธุการลั่นโลกธาตุ เกิดโกลาหลกันทีเดียว เพราะผู้มีบุญบารมีปรารถนาจะสร้างบารมีชนิดที่ทำได้ยากในโลก ทำวลังกะเมื่อทรงทราบความปรารถนาเช่นนั้น ก็ได้เสด็จลงมาจากเทวโลก เพื่อทำความปรารถนาของพระบรมโพธิสัตว์ให้สำเร็จ

ทำวลังกะจึงทรงเนรมิตกายให้เป็นพราหมณ์ที่มีสรีระครึ่งซีก เดินถือไม้เท้าเข้าไปเฝ้าพระราชา ซึ่งขณะนั้นพระบรมโพธิสัตว์ กำลังบริจาคทานอยู่ที่หน้าประตูพระราชวังของพระองค์ พราหมณ์ซึ่งมีกายครึ่งเดียวได้เดินเข้าไปใกล้พระโพธิสัตว์ เหยียดแขนซ้ายออกแล้วกล่าวว่า “ข้าแต่มหाराช ข้าพระองค์แก่เฒ่าไม่มีที่พึ่งอื่น มีเพียงกายครึ่งซีกซายเท่านั้น มาที่นี่ก็เพื่อมาขอกายอีกครั้งซีกด้านขวา ขอพระองค์โปรดพระราชทานกาย

สละชีวิตเป็นทาน (ปรมัตถบารมี)

๕๓๒

ชิกขวาด้วยเถิด”

พระโพธิสัตว์ได้สดับดังนั้นก็ตั้งใจที่จะได้ทำในสิ่งที่ปรารถนา ทานไม่นึกเสียดายชีวิตร่างกาย มีแต่ความปลาบปลื้มยินดีปีติ ชานชานที่จะได้บริจาคมหาทานในครั้งนี้ให้สำเร็จสมปรารถนา รวบรวมจะได้บรรลุเป็นพระสัมพันธโพธิ์เจ้าในวันนี้ทีเดียว ทรง หลั่งน้ำทักษิโณทกลงที่มือของพราหมณ์ เมื่อจะพระราชทานกาย ชิกขวา ทรงบำเพ็ญสังฆบารมีโดยอธิษฐานว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจ ที่จะสร้างมหาทานบารมีในครั้งนี้ เพื่อการได้บรรลุพระสัมพันธ-โพธิ์ ด้วยสังฆวาจาณี ขอให้เลื่อยจงบังเกิดขึ้นด้วยเถิด

พอลิ้นคำอธิษฐาน ยักษ์ ๒ ตน ได้ถือเลื่อยอันคมกริบ แหวกแผ่นดินผุดขึ้นมาเบื้องหน้าของพระองค์ เมื่อมหาชนเห็น ยักษ์ก็ตกใจกลัวพากันวิ่งหนีไปหมด พระโพธิสัตว์เมื่อเห็นดังนั้น ก็มิได้สะพรึงกลัวเลยแม้แต่น้อย ทรงหยิบเลื่อยขึ้นมาแล้วตั้งจิต อธิษฐานเป็นปรมัตถบารมี เหล่าเทวดาทั้งหลายต่างก็เปล่ง อนุโมทนาสาธุการดังลั่นไปทุกชั้นฟ้า เสียงสาธุการดังถึงพื้นครั้ง แล้วพระโพธิสัตว์ก็บอกให้ยักษ์เลื่อยตั้งแต่ศีรษะลงมา แบ่งกาย ให้เป็น ๒ ซีก ยักษ์ทั้งสองทำตามพระดำรัสนั้น พระราชาทรงได้ รับทุกข์เวทนายิ่งนัก แต่ก็สามารถข่มไว้ได้ด้วยมหาปีติ เมื่อ นึกถึงการสร้างมหาทานบารมีของพระองค์ที่ได้ดียากยิ่ง

สละชีวิตเป็นทาน (ปรมัตถบารมี)

๕๓๓

พระอินทร์ทรงขึ้นชมอนุโมทนาในมหาทานของพระราชา แล้วดำริว่า บัดนี้เราไม่ควรรอช้า ควรรีบคืนสรีระเครื่องชikenแก่ พระราชา จึงบันดาลด้วยเทวานุภาพ เชื่อมสรีระของพระราชา ให้กลับเข้าดังเดิม ประพรมด้วยน้ำอมฤตที่หอมด้วยกลิ่นทิพย์ แล้วได้ตรัสบอกความจริงว่า ตนคือท้าวสักกเทวราช จะมาทดลอง พระโพธิสัตว์เท่านั้น พระโพธิสัตว์เมื่อกลับได้ชีวิตคืนมา พระองค์ก็ยังสร้างบุญกุศลให้ยิ่งๆ ขึ้นไป และได้ประทานโอวาท แก่มหาชนในการสร้างบุญบารมีให้เต็มที่ไม่ให้ประมาทในชีวิต

พวกเราจะเห็นว่า บัณฑิตในกาลก่อนท่านมีใจใหญ่ เป็น นักสร้างบารมีที่ทำในสิ่งที่ทำได้ยากในโลก ท่านยอมเสียสละ ทรัพย์ภายนอกแล้วยังไม่พอ ยังปรารถนาที่จะสร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ด้วยการสละสมบัติที่หวงแหนที่สุด คือชีวิตของตนเอง สละทั้งทรัพย์ อวัยวะ และชีวิตให้เป็นมหาทานบารมี โดยมีได้ หวาดกลัวต่อมรณภัย มุ่งทำความปรารถนาเพื่อประโยชน์สุขอัน ไพบูลย์ ให้เกิดขึ้นแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย คือ บำเพ็ญบารมี ๓๐ ทัศ ให้เต็มเปี่ยม เพื่อการบรรลุธรรมเป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พวกเราควรดูท่านเป็นแบบอย่างของการสร้างบารมี เราสละทรัพย์ เราก็จะได้สมบัติใหญ่ในการสร้างบารมีต่อไป อย่างสะดวกสบาย เมื่อทรัพย์สมบัติพร้อม จะให้ทาน รักษา

สละชีวิตเป็นทาน (ปรมัตถบารมี)

๕๓๔

ศีล หรือเจริญภาวนา ก็สามารถทำได้เต็มที่ การแสวงหาความสุขที่แท้จริงของชีวิต ก็จะสมปรารถนาโดยง่าย จะได้เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัวของพวกเขาทุกคน เมื่อเราหมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมทุกวันอย่างสม่ำเสมอไม่ให้ขาดเลยแม้แต่วันเดียว และทำให้ถูกวิธีการ ไม่นานเราก็จะเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน พบกับความสุขที่แท้จริงของชีวิต ไม่ต้องไปดิ้นรนแสวงหาสิ่งอื่นให้เสียเวลา ก็จะสมปรารถนาในชีวิตกันทุกๆ คน

